

Sygn. akt I C 2078/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Aneta Kurdubska

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Woźniak-Wiliszewska

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2017 r. we Włocławku

sprawy z powództwa Ł. W.

przeciwko **Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu we W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda Ł. W. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego we W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. kosztami opłaty sądowej, od uiszczenia której zwolniony został powód, obciąża Skarb Państwa-Sąd Rejonowy we Włocławku;
4. nakazuje pobrać od powoda Ł. W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa-Sąd Rejonowy we Włocławku;
5. zasądza na rzecz radcy prawnego M. Ł. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) (uwzględniając należny podatek od towarów i usług w wysokości 55,20 zł), tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi Ł. W. z urzędu oraz kwotę 810,61 zł (osiemset dziesięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem niezbędnych wydatków poniesionych w toku postępowania.

UZASADNIENIE

Ł. W. wniósł o zasądzenie od Pozwanego Skarbu Państwa- Zakładu Karnego we W. kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kwoty 5.000 zł na rzecz Fundacji (...) wskazanej przez Sąd.

W uzasadnieniu żądania podniósł, że w Zakładzie Karnym we W. doszło do naruszenia jego dóbr osobistych poprzez niewłaściwe leczenie poparzonych nóg i rozciętej głowy, niegodne go transportowanie, niezapewnienie prawidłowej opieki lekarskiej.

P.. powoda pismem z dnia 20 stycznia 2016 r, wskazał, iż zdarzenie, z którym powód dochodzi zadośćuczynienia miało miejsce w dniu 9 lipca 2015 r.

Następnie pismem z dnia 3 maja 2016 r. wskazał, iż powód domaga się kwoty 30.000 zł na podstawie art. 23 k.c. z tytułu naruszenia przez pozwanego dobra osobistego w postaci zdrowia oraz zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie

5.000 zł na wskazany cel społeczny w postaci Caritas Diecezji (...) na podstawie art. 24 par. 1 k.c. W uzasadnieniu pisma wskazał, iż pozwany pomimo poparzenia wrzątkiem jakiego doznał powód w postaci oparzenia stóp, a następnie rozcięcia głowy odniesionego w wyniku upadku, pozwany zarządził jego odtransportowanie w dniu 9 lipca 2015 r, do ZK w K., który to transport trwał około 3 godzin. Nadto nie został zaopatrzony w leki przeciwbólowe, które otrzymał dopiero w nowym miejscu pobytu w ZK w K..

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma wskazał, iż pozwany w dniu 9 lipca 2015 r. zgłosił około godz. 10, funkcjonariuszowi pełniącemu służbę, iż nie może jechać w transport, ze względu na to, że poparzył nogi robiąc kawę. Skazany został niezwłocznie skierowany do lekarza w ZK. Lekarz po obejrzeniu i zbadaniu powoda zalecił zaopatrzenie medyczne i wydał decyzję o zdolności do transportu. Powodowi został założony jałowy opatrunek i stwierdzono zdolność do odbycia transportu. Oparzenie miało mały zakres (rumień bez pęcherzy) – I stopień oparzenia. Wskazał, iż trudno zarzucić pozwanemu jakiegokolwiek zaniedbania w opiece medycznej nad powodem czy też narażenie go z tego tytułu na dodatkowe cierpienia.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód przebywał w Zakładzie Karnym we W. w okresie od 08 grudnia 2014 r. do 09 lipca 2015 r. Dnia 9 lipca 2015 r. został przetransportowany do Zakładu Karnego w K..

Dowód: zestawienie osadzenia – k. 85, informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 86

W dniu 9 lipca 2015 r. w godzinach rannych powód został poinformowany przez wychowawcę o jego transporcie, który ma się odbyć tego dnia. Powód wówczas był sprawny, nic mu nie dolegało. Nie chciał jechać w transporcie. Kategoriecznie odmawiał. W trakcie wydawania śniadania powód poinformował, iż gotując wodę na kawę w słoiku, słoik pękł i woda poparzyła mu stopy. Doznał oparzeń I stopnia. Kierownik Ambulatorium I. (...) we W. lekarz T. K. zbadał powoda i zalecił założenie jałowego opatrunku, użyto maści. Stwierdził jednocześnie, mając na uwadze mały stopień oparzenia (rumień bez pęcherzy) i krótki czas transportu, zdolność powoda do transportu do Zakładu Karnego do Koronowa.

Dowód: notatka służbowa Kierownika Ambulatorium I. (...) we W. – k. 87, notatka funkcjonariusza służby więziennej – k. 88, zeznania świadka I. K. – k. 111-111v, zeznania świadka B. Ś. – 00:02:28-00:06:36

W tym samym dniu powód rozliczając się w magazynie, przewrócił się i doznał niewielkiego rozcięcia głowy na czole. Pielęgniarka obejrzała ranę, zmierzyła ciśnienie i tętno, które było prawidłowe. Ponownie zaopatrzyła powoda w opatrunki na stopy oraz zdezynfekowała rozcięcie na czole.

Dowód: wpis starszej pielęgniarki ZK we W. - karta 22a K. zdrowia osadzonego, zeznania świadka B. Ś. – 00:02:28-00:06:36

Przed opuszczeniem ZK we W. w dniu 9 lipca 2015 r. powód nie zgłaszał żadnych próśb czy skarg.

Dowód: notatka wychowawcy Oddziału z 9 lipca 2015 r. teczka osobopoznawcza

W wyniku wypadku powoda transport odbył się z opóźnieniem. W ZK w K. w związku z poparzeniami powód miał skierowanie na dolne łóżko. Miał też ze sobą maść. Po przewiezieniu do ZK w K. powód chodził w klapkach, poruszał się o własnych siłach, nie wymagał pomocy osób trzecich.

Dowód: zeznania świadka I. K. – k. 111-111v, zeznania świadka A. K.- k. 171-172

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód, powołując się na określone zachowania pozwanego, mające naruszać jego dobra osobiste i skutkować powstaniem krzywdy wymagającej zadośćuczynienia opartego o art. 448 Kodeksu cywilnego (Kc) w zw. z art. 24 Kc – zgodnie z zasadą wynikającą z art. 6 Kc – powinien udowodnić fakt zaistnienia objętych pozwem działań lub zaniechań pozwanego, a nadto wynikający z nich skutek w postaci bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda, krzywdę tym wywołaną i jej rozmiar, zwłaszcza w sytuacji, w której pozwany już w odpowiedzi na pozew zaprzeczył wszystkim twierdzeniom pozwu.

Dowody oferowane przez powoda nie dały jednak podstaw do poczynienia pozytywnych ustaleń, które potwierdzałyby jego twierdzenia. Wprost przeciwnie z dowodów przeprowadzonych przez Sąd , czy to w postaci zeznań świadków, czy to w postaci dowodów z dokumentów, którym Sąd dał wiarę, i których prawdziwości nikt nie zakwestionował, wynika, iż powodowi została zapewniona prawidłowa opieka lekarska i pielęgnarska. Powód po poparzeniu sobie stóp i uderzeniu w głowę, został zbadany, został również odpowiednio zaopatrzony w maść, opatrzone mu stopy i zdezynfekowano ranę na czole. Również lekarz stwierdził, iż charakter obrażeń jakie odniósł jest na tyle mały, że powód jest zdolny do transportu , zwłaszcza, iż transport nie był długi.

W tym miejscu należy wskazać, iż z ogólnie dostępnych informacji wiadomym jest , iż odległość pomiędzy W. a K. wynosi około 140-150 km i w zależności od wybranej drogi , czas przejazdu wynosi od 1 godziny 45 min. do 2 godzin 15 min.

Zaznaczyć przy tym trzeba, że część proponowanych przez powoda wniosków dowodowych została pominięta albowiem nie można było ich przeprowadzić z uwagi na brak wskazania danych personalnych świadka o przesłuchanie którego wnosił.

Powód wnosił o zasądzenie zadośćuczynienia w za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci zdrowia, na skutek działań Zakładu Karnego we W.. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił przepis art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Treść art. 23 k.c. wskazuje na to, że dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego i to niezależnie od ochrony przewidzianej przez inne przepisy. W przepisie tym podano otwarty katalog chronionych dóbr osobistych, do których niewątpliwie należą również godność i prawo do humanitarnego traktowania. Przy czym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby, ale musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1996, I ACr 341/96, OSA nr 7-8 z 1997 r., poz. 43). października 2001 r., V CKN 195/01, LEX nr 53107).

Nie każde naruszenie dobra osobistego daje jednak prawo do skorzystania z ochrony prawa cywilnego. W myśl bowiem art. 24 k.c. ochrona taka przysługuje jedynie przed bezprawnym naruszeniem dobra osobistego. Bezprawne jest zachowanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Omawiany przepis wprowadził ponadto domniemanie bezprawności naruszenia dobra. Każde więc naruszenie kwalifikowane jest jako bezprawne. Skutkuje to przerzuceniem ciężaru wykazania przyczyn, dla których nastąpiło naruszenie na sprawcę i to jego obciąża ryzyko nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności. Dlatego w procesie o ochronę dóbr osobistych, pozwany ma obowiązek wykazać, że jego działanie nie było bezprawne. Okolicznościami kontratypowymi wyłączającymi bezprawność są np. zgoda poszkodowanego, działanie w ramach obowiązku prawnego, wykonywanie własnego prawa podmiotowego, obrony koniecznej, czy wreszcie działanie podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego lub prywatnego.

Demokratyczne państwo zobowiązane jest do zapewnienia osobom skazanym na karę pozbawienia wolności godziwych warunków jej odbywania. Obowiązek taki wynika wprost z art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 roku, Nr 38, poz. 167), w myśl którego każda osoba pozbawiona wolności będzie traktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem

przyrodzonej godności człowieka oraz z art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 roku (Dz. U. z 1993 roku, Nr 61, poz. 284), który stanowi, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu. Wymienione zasady znajdują uregulowanie w treści art. 40, 41 ust. 4 i art. 47 Konstytucji RP.

Powód wiąże naruszenie swojego dobra osobistego –godności, zdrowia z warunkami panującymi w Zakładzie Karnym we W., zarzucając niewłaściwe leczenie, brak odpowiedniej pomocy medycznej , skarżąc się na warunki transportu..

Ocena materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie prowadzi do stwierdzenia, że w ustalonym stanie faktycznym dobra osobiste powoda nie zostały naruszone przez stronę pozwaną, a podjęte przez nią działania nie nosiły cech bezprawności, przez co należało odmówić ochrony przewidzianej w przepisach art. 23 k.c., 24 k.c. i 448 k.c.

Jednocześnie wskazać należy, iż w kwestii transportowania i postępowania medycznego, podkreślenia wymaga, że znikąd nie wynika, by w trakcie przewozu powód zgłaszał zastrzeżenia co do jego sposobu, względnie, by transport i wcześniejsze leczenie naruszyły jego prawnie chronione dobra wskutek jakichkolwiek bezprawnych działań pozwanego, zaś twierdzenia powoda dotyczące sposobu zaopatrzenia wskazują, iż została mu zapewniona prawidłowa pomoc medyczna. Potwierdzają to zeznania przesłuchanych świadków jak również wpis w aktach osobopoznawczych i w książce zdrowia osadzonego. Nadto charakter obrażeń powoda był tak mały, iż po przewiezieniu do ZK w K., bezstronny świadek A. K. , zeznał, iż powód na nic się nie skarżył, poruszał się samodzielnie, nie potrzebował pomocy osób trzecich i miał opatrzone stopy. Wynika z tego, iż obrażenia jakie odniósł powód w żaden sposób nie uniemożliwiały transportu i tym samym nie narażały powoda na jakiegokolwiek niedogodności.

Odnosząc się do zarzutów powoda dostrzec trzeba, że przebywał on w zakładzie karnym z uwagi na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności. Istota tej kary polega m.in. na znacznym ograniczeniu możliwości korzystania ze swobód obywatelskich, wynikającym z izolacji osoby skazanej od reszty społeczeństwa i wyznaczenia jej przymusowego miejsca pobytu. Oczywistym jest, że warunki tego pobytu nie powinny odbiegać od przeciętnego standardu i zapewniać skazanemu minimum niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych, sanitarnych, higienicznych, zdrowotnych etc. Jak już wskazano z żadnych dowodów nie wynika, aby warunki opieki zdrowotnej opisywane przez powoda standardu takiego nie spełniały. W tym stanie rzeczy subiektywne doznania powoda nie są wystarczającym dowodem na bezprawne naruszenie dóbr osobistych wskutek niespełnienia jego oczekiwań.

Z dostępnych dowodów, obejmujących oświadczenia pracowników pozwanego i zeznania A. K. wynika, że z powodu zgłaszanych dolegliwości zapewniono powodowi niezbędną pomoc lekarską i pielęgniarską, zaopatrzone w maść i opatrunki, a także wydano zalecenia zajęcia dolnego łóżka.

Brak jest natomiast dowodów na błędne lub szkodzące zdrowiu powoda zastosowanie leczenia, bądź też jego braku; powód nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów, ograniczając się do przedstawiania swoich opinii.

Reasumując powództwo, zarówno w zakresie omówionym, jak i oparte na twierdzeniu o naruszeniu dobra osobistego w postaci zdrowia nie zasługiwało na uwzględnienie także z tej przyczyny, że zachowanie strony pozwanej **nie było bezprawne**.

Jednocześnie, wobec nieudowodnienia, że opisywane przez powoda dolegliwości i ograniczenia związane z doznany przez powoda poparzeniem i późniejszym leczeniem oraz transportem do Zakładu Karnego w K. były - obiektywnie rzecz ujmując – nadmierne i skutkowały bezprawnym naruszeniem dóbr osobistych w stopniu wywołującym krzywdę wymagającą zadośćuczynienia, powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Z powyższych przyczyn powództwo oddalono jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Stosownie do treści art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego (Kpc) strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie powództwo skierowane przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu we W. zostało oddalone w całości, wobec czego powoda należy uznać za stronę przegrywającą sprawę i skutkiem tego obowiązana do zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego we W.. W tym stanie rzeczy, w pkt. 2 sentencji wyroku postanowiono o przyznaniu tych kosztów właśnie Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu we W. . Do określenia wysokości należnych kosztów - po myśli art. 99 Kpc w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28-02-2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) - przyjęto natomiast minimalną stawkę wynagrodzenia (120 zł), zważywszy na niewielki nakład czynności w sprawie.

Jednocześnie kosztami sądowymi –opłatą od pozwu od której został zwolniony powód obciążono Skarb Państwa-Sąd Rejonowy we Włocławku i nakazano pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 20 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych w sprawie przez SP – art. 113 ust. 2 i 4 u.o k.s.w.c.

Powód w sprawie reprezentowany była przez pełnomocnika z urzędu. Na podstawie art. 108 kpc w zw. z par. § 2 ust. 1 i 2 i 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28-02-2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) Sąd przyznał radcy prawnemu M. Ł. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 295,20 zł (240 zł plus należny podatek od towarów i usług w wysokości 55,20zł), tj. podwójna stawkę przewidzianą do tego typu spraw, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu oraz zasądził kwotę 810,61 zł tytułem podsieniowych w sprawie wydatków na dojazdy do Sądu z miejsca zamieszkania i do osadzonego w ZK powoda wg. zestawienia przedstawionego przez pełnomocnika.